

mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sigtede mig for at sætte Sagen paa Spidsen; men jeg tror, at netop den Maade, hvorpaa det ærede Medlem gengav sin Opfattelse af Regjeringens Stilling, med Jøte kunde kaldes at sætte Sagen paa Spidsen. Naar jeg har sagt, „at Ingen er villigere end den nuværende Regjering til at vige sin Plads for en anden, som kan og vil gennemføre det, der efter alle Sagkyndiges Mening er nødvendigt for at sætte Landet i Forsvarstilstand,“ af denne Uttring af mig, som jo nærmest fremkaldtes ved Antydninger om, at det var mig eller det nuværende Ministerium i sin Helhed særligt om at gjøre at bevare Magten, bleven opfattet og gjengiven, som om den nuværende Regjering kun vilde vige sin Plads for en Regjering, der bedre end den kunde gennemføre det Samme. Jeg maa gjentage, at det, jeg har sagt, er, at Ingen skulde være villigere end jeg, til at vige, og naar dette endog er blevet i den Grad falsk opfattet — ja, jeg kunde fristes til at bruge et stærkere Udtryk — som om denne Regjering havde forglemt, at det ikke var Regjeringen, der bestemte, hvorlænge den skulde sidde, men at det var Kongen, der tager Bestemmelse derom, saa siger jeg, at det er et tiot Stykke at høre sine Udtalelser opfattede og gjengivne paa den Maade. Det var lige over for Sigteisen for særlig Magtbegjærighed, for Lyst efter Magten — en Sigteelse, som jeg maaste er særlig smfindlig imod, fordi al saadan Magtstræben for mig er en Modbydelighed — det var lige overfor en saadan Sigteelse eller Antydningen deraf, at jeg denne Gang og tidligere er fremkommen med en Uttring som den, jeg er fremkommen med, men jeg har aldrig forglemt, hvem det er, der besætter Ministerpladserne. Jeg har heller ingenlunde ved, hvad jeg har sagt, villet endog blot antyde, at kun jeg og jeg alene havde en Indsigt om, hvad der var det Fornødne til Statens Styrelse; jeg tror, det var saaledes, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte sig; ja, jeg tror endog, det ærede Medlem gif saa vidt, at han mente, at jeg havde krævet, at denne patenterede Indsigt skulde gaa i Arv paa Esterkommerne. Jeg veed ikke, om denne Misforstaaelse maatte hidrøre fra — min Bessedenhed byder mig at tro det — at jeg oprindelig har udtrykt mig noget mindre tydeligt; thi dersom det ikke var Tilfældet, maatte den jo hidrøre fra en for mig ubegribelig Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt. Iøvrigt tror jeg endnu at maatte bemærke, at denne Uttring af mig, som synes i høi Grad at have forarget Andre end netop det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), ikke er brugt overhoved om at hævde Regjeringens Plads her, men den er brugt om Regjeringens Forhold lige overfor en enkelt bestemt Sag. — Det er mig alvid en stor Tilfredsstillelse, naar jeg en enkelt Gang kan tiltræde, hvad der bliver fremsført fra den Side, som jeg

desværre maa regne til Regjeringens Modstandere. Dertil hører f. Ex., naar det fra et æret Medlem blev angivet, at Oppositionens Hverv ikke blot var at kontrollere Regjeringen. Efter min Opfattelse er det hele Rigsdagens Hverv og ikke blot Oppositionens; selvsjælgelig dog ogsaa Oppositionens, og man kan ikke fortænke denne i, at den er mere ivrig for at finde Feil hos Regjeringen end Regjeringens Venner. Deri er jeg altsaa ganske enig. At det endvidere er Oppositionens eller ethvert Partis Hverv at søge at gennemføre de fornødne Reforme i Partiets Land, deri er jeg ogsaa fuldstændig enig; men nu kommer der Et, hvori jeg rigtignok ikke er rigtig enig. Naar nemlig Oppositionen endvidere anser det for at være fornødent overhoved at hindre nyttige Reforme, fordi Reformerne ikke gaa saa vidt, eller endog blot fordi de ikke omfatte saa store Gebeter, som den ønsker, maa jeg tilføje, at det efter min Mening er en urigtig Opfattelse af en Oppositions Hverv. Det er en Selvsølge, at ethvert Parti til en vis Grad maa leve af sine Modstanderes Feil; og at det undertiden er henvist til mere at leve deraf end af sine egne Fortjenester. Det er altsaa Noget, som efter min Mening paa ingen Maade særligt kan bebreides Regjeringens ærede Modstandere; men jeg tør vel sige, at ogsaa vi fra vor Side have Lov til at leve paa de ærede Herreres Feil. Naar nu de ærede Herrer ville gennemgaa de sidste 5 Aars Rigsdagshistorie, tror jeg, at de med Haanden paa Hjertet ville komme til at erkende, at det væsentligt skyldes deres egne Feil, at de ikke i dette Dieblit ere komne videre henimod det Maal, som de attraa, end de ere. Dersom de ærede Herrer ikke havde villet rive Rappen af Manden som Boreas, men havde ladet de milde Befyrer blæse, holder jeg mig for mit Vedkommende overbevist om, at de Herrer enten allerede nu havde naaet Maalet, eller i alt Fald vilde have staaet det nærmere, end de staa det nu. Saavidt ellers de ærede Herrer dele den Betragtning, jeg fremsatte, at store og væsentlige Feil ere Skyld i, at de ikke ere komne videre end de ere, haaber jeg, de ville skjønne paa, at en Modstander af dem gjør dem opmærksomme derpaa, da det jo kan forebygges en Gjentagelse af den samme Feil. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har desværre fuld Ret i, at de Sagkyndige have været overmaade uenige med Hensyn til, hvad der burde gjøres for Landets Forsvar. Jeg indrømmer det ærede Medlem det, og jeg beklager, at jeg maa indrømme; at det ærede Medlem har Ret deri; men det forholder sig jo heller ingenlunde saa, at det er Forsvarsplanen i alle sine Træk, som skal af Regjeringen fastholdes med samme Styrke. Jeg tror, at det allerede blev stærkt nok fremhævet ved Slutningsforhandlingen i den sidste overordentlige Samling; og ikke mindre i det aabne Brev om Rigsdagens Opløsning,